

Лісова елегія

Микола Сингаївський

Пам'ятаєш мій голос,
і птиць у гаю,
і пахучі суниці?
Пам'ятаєш –
себе зачаровану
і мрію свою?..
Тільки, може, не птиці –
мова твоя
і ти сама –
все. що в мені родилося.
Все, що серце моє обійма,
все. що марилося,
чим жилося
і снилося.
Що назвав я
своїм життям,
печаллями
і повною радістю.
Ти для мене була почуттям
і в очах моїх ясністю.
Дитячим сном,
що пальчика поклав на уста:
не тривож його,
не буди.
Я біля рук твоїх,
наче у сні, виростав,
ночами кликав:
– Як вірність, прийди!
І говори мені мовою птиці,
і пожежу мені принеси.
Де горять у траві суниці,
напившись роси.
І пахнуть суницями
губи твої,
травами пахнуть руки.
І солов'ї
свистом рвуться на луки.

Вільно у білім гаю
солов'ю.
Вільно мені з тобою...
З любов'ю
дай мені руку свою.
Добре, що крізь літа
з мудрістю на чолі
вічно сонячна і молода
любов живе на землі.
І продовжує людям вік,
і народжує людям красу.
Пам'ятаєш,
як птиці пили росу
у білім гаю?
Пам'ятаєш -
себе зачаровану
і мрію свою?!